

En balad om franske kungens spelemän

Vi har kommit från Burgund och från Guienne,
från Brabant och från det gröna Normandie.
Vi har aldrig sett de länderna igen,
sen vi trummade för Kungens kompani.
Högt där Alpen lyfte kammen
klang det "Kom,
med kung Karl och Oriflammen
emot Rom!"
Och den blåa luften bar
våra vimplar och standar,
tills av liljorna Toscana stod i blom.

Å, de skörderskor vi sett bland lin och korn
stå förundrade med famnen full av ax,
när basunerna vi lyft mot mur och torn:
"Män av Florens! Kungen kommer! Öppnen strax!"
Å, donsellorna på torgen!
Deras blod
svann ej bort från kind av sorgen
för vårt mod,
när det svors att söderåt
skulle icke längs vår stråt
någon jungfrudom bli kvar, om Gud var god.

Vi ha spel för marsch och dansmusik för sal,
litaniors drön och sång om Charlemagne.
Vi ha klinkat klavikord och virginal
till en aube och till romanser från Bretagne.
Vi ha rim om Blanche fleur
och Herr Floris
och refångerna om Sieur
de la Palice.
Och där påven fromt höll av
kurtisanernas konklav,
sjöngo vi Ballade des Dames du Temps Jadis.

Trumma på och blåsa klart och hålla takt
är vår lott ännu, fast buk och kinder svällt.
Vi ge än signal till sadling och givakt,
fast de herrar dött vi fordom följt i fält.
Mellan äreportar, lansar
eller bloss,
där man stiftar fred och dansar
eller slåss,
gå vi än som fordom med
med baretten käckt på sned
och begravningsinstrumenten i vår tross.

Ghibellin och guelf och påve och spanjor
ha vi följt, tills deras härlighet försvann.
Mången furste ha vi tjänat, tills han for
i en svart kaross med flordraperat spann.
Ny mundering får oss smycka
år från år.
Utav fallna herrars lycka
återstår
nött livré från någon fest -
svart hos Sforza, grönt hos Este
och hos Borgia rött som påvedotterns hår.

Finns en kvinna kvar, som minns oss i Guienne?
Blåser våren åter grön i Normandie?
Vi ha aldrig sett de länderna igen.
Vi gå nu mot Rom med Frundsbergs kompani.
Mellan Espérance och sabeln
är vår gång
med d'Orange och konnetabeln
av Bourbon.
Vad längs marschens väg var värt
ge en vink och hålla kärt
ha vi transsubstansierat till en sång.

Frans Gunnar Bengtsson